

ønske, man kunde faae modarbejdet alvorligt. Det er nemlig den, at Rigsdagen er en Korporation, som aldeles ikke interesserer sig for vort Lands Forvar. Jeg vil nu ikke tale om, at man har hørt meget heftige Udbrud i et Folkemøde paa Bornholm angaaende denne Sag. Jeg veed ikke, om den Mand, der brugte dem, var fuld eller gal, men man skulde tro, at en af Delene var Tilfældet. Det er usædvanligt at høre Rigsdagen i sin Helhed blive udfældt paa en saadan Maade, som det skete der . . .

Formanden (Krabbe): Jeg tillader mig at indskyde den Bemærkning, at dette ikke er den rette Maade at paatale de formentlig uberettigede Ytringer paa.

Winther: Det er meget muligt, jeg skal ikke opholde mig længere derved, jeg vil blot sige, at denne Overtro her i Landet har grebet om sig i den Grad, at jo selv det smukke Kjøen paa Sjælland har taget sig ivrigt af Sagen, nemlig den Overtro, som jeg nævnte før, at Rigsdagen aldeles ikke interesserer sig for vort Lands Forvar. Det, jeg her idag vilde fremkomme med, er ikke Andet end en ærbødig Henstilling til det Finantsudvalg, vi maa vente bliver nedsat, om at sprede denne Taage, at faae denne Overtro til at forsvinde, og det bedste Middel dertil vilde være, at Finantsudvalget sørgede for ved Regjeringens Hjælp at faae det klart fremstillet, hvad det egentlig er, vi offrer paa vort Lands Forvar. Ved et ganske løseligt Gjennemsyn af Finantsloven er jeg kommen til det Resultat, som jeg tror er rigtigt, at vi til vort Lands Forvar anvende ordinært og extraordinært, forsaavidt det Finantslovsforslag, som her foreligger, bliver vedtaget, Noget over eller omtrent 2 Femtedele af hele Rigets Indtægter. Det er lavt anslaaet; thi jeg har ikke villet udsætte mig for at blive viist tilbage paa noget enkelt Punkt. Jeg har naturligvis for Marineministeriets Vedkommende truffet Alt fra, som ikke vedkommer Forvarsvæsenet, og det er ikke saa ganske Lidt, idet der under Marineministeriet er en Sum af ca. 1,140,000 Kr., som ikke vedkommer Forvarsvæsenet. Men der er ikke her medregnet Mere end 400,000 Kr. til Pensioner og Dyrtidstillæg til Officerer og Folk, der dels tjene og dels have tjent under Forvarsvæsenet. Jeg tror, at dette er en lav Anslættelse. Det vilde altsaa blive mindst 20,100,000 Kr., der i Finantsaaret anvendes til vort Forvarsvæsen, dersom dette Lovforslag bliver vedtaget. Det er jo imidlertid ikke alene de aarlige Udgifter, der maa tages i Betragtning, naar man vil overveie, hvad

et Land med vort lille Indbyggerantal og Glædeidhold anvender dertil, man maa ogsaa tage et billigt Hensyn til de Værdier, de Gjenstande, som henhøre til Forvarets Materiel, de Bygninger, som ogsaa maa gaa ind under denne Kategori. Jeg er overtydet om, at Rentetabet af disse Værdier ogsaa maa udgjøre en temmelig betydelig Sum. Naar det nu engang bliver klart fremstillet, hvad det er, vort Land offrer herpaa, tror jeg endogsaa, man vil komme til den Erkjendelse, at der ikke er noget Land i Europa, der forholdsvis anvender saa Meget paa Forvarsvæsenet som det, Danmark anvender. Det er denne ærbødige Henstilling til det kommende Udvalg, som jeg tillader mig. Søvrigt skulde jeg ikke have taget Ordet i denne Sag, naar jeg ikke havde set, hvilke Dimensioner disse Bestyldninger mod Rigsdagen og de Mænd, der ikke have villet være med til at offere Hvasdsomhelst til Forvarets Fremme, have antaget. En Omstændighed, som ogsaa gjør, at jeg nævner dette, er den besynderlige Holdning, Regjeringen indtager ligeoverfor dem af dens Embedsmænd, der rejse om og udbrede deres Lærdomme om, hvad der skyldes vort Forvar. Det har forundret mig at se dette; det har ganske vist ikke været efter Regjeringens Tilskyndelse, at det er sket, thi saavidt jeg veed, har det været offentliggjort af dem, der staa i Spidsen for denne Bevægelse i Landet, at det er efter deres og ikke efter Regjeringens Foranstaltning, at en hel Del Officerer rejse om og udbrede Kundskab om vort Forvarsvæsens slette Tilstand. Jeg skulde dog mene, at det vilde have været heldigt, om Regjeringen ikke i den Grad lod sine Underordnede have Løse Toiler, thi det kan dog vistnok ikke negtes, at de Folk, der leve af Krigshaandværket, ikke ere de rigtige Apostle til at udbrede den rette Betragtning i Befolkningen om, hvad der skyldes Landets Forvar. Man maa ikke tro, at jeg skulde have en saa lav Anskuelse om de Mænd, der rejse om, at jeg skulde tro, at det blot var, fordi de skulde leve af denne Forretning, at de udtale sig saaledes, som de gjøre, det er ikke min Mening, men jeg har den Tro, at naar en Mand rigtig tilgavns gaar op i sin Forretning, bliver han efterhaanden begejstret for den og tror, at der ikke er noget Andet i Verden af Vigtighed uden det, han giver sig af med. Han bliver efterhaanden ensidig, det kan ikke undgaas. Dertil kommer nu en anden Omstændighed, og det er den, at man har villet gjøre gjældende, at disse Mænd aldeles ikke have noget politisk Formaal. Det er dog ikke Noget ubekjendt, at der er mange Mennesker her, som tro, at det af politiske Grunde ikke er rigtigt, at vi